

U važnoj temi Božjeg poziva neprestano se ponavljaju slični prizori: Bog se objavljuje, ljudi su potreseni, Bog ih poziva na suradnju i povjerava posebnu zadaću. Izaija u svečanoj liturgiji vidi slavu Božju, plaši se: „Jao meni, propadoh jer čovjek sam nečistih usana, u narodu nečistih usana prebivam, a oči mi vidješe Kralja, Gospodina nad vojskama“. Anđeo ga čisti žeravom sa žrtvenika, nakon čega ga Bog poziva u službu proroka i on spremno odgovara: „Evo me, pošalji mene!“

Sv. Pavao se pred svojim pozivom osjećao malenim: „Da, ja sam najmanji među apostolima i nisam dostojan zvati se apostolom, jer sam progonio Crkvu Božju“, ali će kasnije reći da je radio više od ostalih. Evanđeoski prizor zaslužuje svu pozornost. Ribarima na Genezaretskom jezeru Bog se objavio u Isusu koji je najprije propovijedao. Zadivljujuće: tako još nitko nije govorio, riječ mu ima snagu, uvjerava, diže moral, oduševljava. Ribari su također slušali pouku dok su usput ispirali mreže.

Iz negativnog iskustva zbog uzaludne muke: „svu noć smo lovili“, zahvatila ih je rezignacija. Isus ih baš tada poziva da bace mreže. Prijedlog je totalno protivan logici i životnom iskustvu.

Petrovi drugovi su vjerojatno vrtjeli glavom. „Zna li on koji je posao baciti mreže, na sav umor i još do ludosti protivno osnovnim zakonima ribarske profesije; ribe su danju u dubinama! Rabi zna posao drvodjelje i propovjednika, ali u naš se zacijelo uopće ne razumije.“ Petar je mislio isto, ali je protiv svog uvjerenja oslobodio razum od logike i srce otvorio vjeri: „Na tvoju riječ, bacit ću mreže!“ O vjeri je riječ! Kad čovjek nema razloga osloniti se ni na jedno ljudsko zdravo razumsko uporište i Božju riječ prihvati iz čiste, slijepe poslušnosti i povjerenja, tada vjeruje; u tom slučaju čine se i besmislice, što više po njima se događa čudo: obilat ribolov ribare je ugodno iznenadio.

Petar je pao na koljena: „Odlazi od mene, Gospodine, grešan sam čovjek!“ Petrov duh je pao na koljena, prije nego se tijelo prignulo, bio je uvjeren da se isplati povjerovati Božjoj riječi, ma kako bila čudna i teško

shvatljiva. Petrova vjera bila je nagrađena. On sam se uvjerio da Isus nije obični propovjednik, čak ni obični čovjek, da dolazi iz jednog drugog svijeta toliko je blizu Bogu da se pred njim osjećao malenim i nedostojnim. Shvatio je da Isusove riječi imaju čudesnu moć i da zavrjeđuju čovjekovo totalno povjerenje čak i onda kada pozivaju na rizik. Bio je to razlog da poželi upoznati Učitelja, pa i više od toga, da ga slijedi, da bude svjedokom kad njegove riječi budu okupljale mase, liječile bolesne, izgonile zle duhove i mrtve pozivale na život. Evangeoska poruka? Nije riječ o čudesnom ribolovu i punim mrežama. Riječ je o vjeri u Isusa, o povjerenju koje je Petar očitovao slijedeći njegovu riječ. Čovjek treba uvijek imati povjerenja u Božju riječ, jer ona ga neće iznevjeriti. Kakvo ohrabrenje kršćanskoj molitvi! Koliko je tu poticaja suvremenom pastoralu i „ribarima ljudi“, kojima se često učini da rade težak posao evangelizacije ili katehizacije podnoseći ne male žrtve, a plodova nema, ili su tako mali da obeshrabruju. Nije to isključivo pastoralno iskustvo.

Svi ponekad „ribarimo“ po navici, iscrpljujemo se trudom, a onda utvrdimo neuspjeh, prazne mreže! U poslu, u obitelji, u politici i društvu frustriraju nas neučinkovitost i promašaji. Čovjek se ljuti, brunda i na Boga, izgubi volju, razočara se. Dođu bolesti, nesreće, ne dobije plaću, ostane bez posla, moli i ne bude uslišan. Trudi se, odgaja, a djeca pođu svojim i to krivim putem... Gdje naći snage za novi početak?

Isus bi rekao: „Možete li se odreći svojih strahova, loših iskustava, pouzdati se u Božju riječ, bez onih „ali“ i „ako“, možete li baciti mreže vjere i nade u novi početak? Možete li vi koji svakodnevno molite: „budi volja tvoja!“ ustupiti mjesto Božjoj riječi? Kao što je to učinio Petar i, protivno svemu, te ime Božje započeti novo s nadom da će se isplatiti, a osobito s čvrstom i postojanom vjerom u Boga koji posjeduje ljudima nepoznate mogućnosti? Svako nedjeljno slavlje susret je s Gospodinom sličan onom na Genezaretskom jezeru: slušamo Božju riječ koja nas oduševljava, jer je Radosna vijest spasenja. Koliko smo svjesni milosti što ju je doživio Petar i milosti koja se nudi svakome od nas?

Tko može razumjeti Rim bez sv. Petra, tko može razumjeti Hrvatsku i hrvate bez Stepinca.

Pogani su znali ako kršćani prestanu ići na sastanke ta vjera će nestati. Oni su to znali, a mi kao da to ne znamo. Pa ide život dalje i bez mise. Zavaravate se! Nema nas bez Svete Mise nedjeljom, nema vjere, nema Crkve u tvome srcu. Crkva će opstati ali ti nećeš opstati u njoj. I u komunističko vrijeme, vi koji ste stariji morate se sjetiti da je bezbožni režim pošto poto htio uništiti Katoličku Crkvu i Katoličku vjeru. Jedno od sredstava bilo je da unište nedjelju. Komunisti su znali: ako nestane nedjelje, nestat će Crkve i vjere. Pa onda pionirski skupovi, sportske priredbe, omladinske radne akcije i svi mogući sastanci nedjeljom, nedjeljom, nedjeljom! Oni su znali, a mi kao da nismo svjesni snage nedjeljne Mise. Nedjeljom se hrani naša vjera. Kad smo skupa u vjeri i molitvi naša vjera raste. Ako te nema ne svjedočiš svoju vjeru, nisi svjedok, zatajio si Isusa Krista. To je to, biti sabran u vjeri i ljubavi, biti sabran u Isusovo ime.

Stepinac "bio žrtva za koju smo svi znali, premda smo šutjeli više-manje. Jedino se u katedrali njegovo ime spominjalo i tumačilo". "Sigurno je da je Hrvatska napustila komunističko jednoulje zagovorom bl. Alojzija Stepinca. Bio je zaslužan za rušenje zlog i bezbožnog komunizma na ovim područjima, premda toga možda nismo bili svjesni u magli straha i zastrašivanja.

Mučenici su sjeme kršćana, jer se oni ne mogu izbrisati iz srca ljudi, ničim zamijeniti i ničim usporediti. Sjeme s vremenom u srcu proklija i donese rod. I mi se tada pretvaramo u stupove poput mučenika u našem srcu. Mučeničkoga sjemena u hrvatskome narodu ima u izobilju, zato su korijeni kršćanstva u Hrvatskoj duboki i čudesno otporni. rekla je te istaknula kako je Stepinac bio svjestan da nije jedina žrtva komunističkog režima, ali je najistaknutija. Bilo je mnogo žrtava njima se želio pridružiti. Nije htio biti drukčiji od njih, poput Gospodina Isusa nije se štedio, samo da ostane uz svoje stado. Bio je duhovni otac sviju, nije pripadao jednoj osobi, nego svima koji su mu bili povjereni, i to

je shvaćao krajnje ozbiljno, tako da se dobro pripradio za svoj posljednji izbor, i svoju posljednju bitku.

"U blaženikovu bogoljublju blistavo i čisto sjaji i grije nas sunce Gospodinove čovjekoljubivosti. U tebi bl. Alojzije Stepinče prepoznajemo gorljivu ljubav prema čovjeku, prema svakom čovjeku bez ikakve razlike. U tebi, bl. Alojzije Stepinče vidimo kako se samo vještinom evanđeoske ljubavi može tako jasno jasno razlikovati zlo od zločinca, laž od lašca, grijeh od grešnika, kako da se zlo, laž i grijeh hrabro osude i odbace, ali čovjek uvijek poštuje i ljubi. Ti bl. Alojzije Stepinče koji nas svojim svjedočanstvom života i danas oduševljavaš, koji nas činiš sretnima i ponosnima što u tebi vidimo Božje čovjekoljublje i čovječje bogoljublje na djelu zagovaraj, moli, potiči, prati, čini što si uvijek činio kod Boga Oca našeg nebeskog da i naše čovjekoljublje danas bude sjajno poput sunca, snažno kao ljubav i privlačno kao ljepota"

Smatram da tu trebamo i vašu pomoć i naše nastojanje. Trebamo pomoć i podršku jer nitko nije dostojan da služi ovim Svetinjama vjere. Svećenik na oltaru je vidljivi znak Krista, Velikog Svećenika i zato svećenik kad pristupa oltaru, da sakrije nekako svoju privatnost, on se mora obući u posebno odijelo da na neki način tim odijelom pokazuje na Krista, Velikog Svećenika koji je sada kao takav aktivno prisutan među nama. Svećenik je znak, mise nema bez toga znaka. Treba Crkva svećenika, nema ih. Molite za svećenike. Hrvatski narod ima koliko-toliko, ali pokazuje se nestašica svećeničkih zvanja. Obitelji su siromašnije djecom. Svijet vuče na drugu stranu. Molite, dakle, da uvijek bude u hrvatskom narodu mladih ljudi koji će se oduševiti za služenje Kristu u službi sakramenata i vjere. Molite za nove svećenike, za svećenička zvanja. Vi ovdje na Buni imate i razlog više, imate našega novog svećenika don Damira Pažina, imate mnogo zvanja Bogu hvala.